

og det er dette ærede Medlem heller ikke, saa det bliver Historiens Opgave at faa opklaret, hvad der den Gang gik for sig. Men naar det ærede Medlem mener, at han enten „gik ud“ eller blev „sat ud“, saa har jeg en lille Mistanke om, at han „faldt ud“.

Jeg skal saa endnu gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen). Der faldt forleden Dag en Ytring — jeg tror det var fra det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgekreds (Ellinger) — om, at naar man nu i de sidste Aar havde bevilget alle disse Udgifter til baade det ene og det andet, viste det, at vi godt kunde udrede Udgifterne til Forsvarsvæsenet, at vi maatte have Raad til at ofre ogsaa disse 10 Mill. til de fremskudte Stillinger, overfor hvilke det ærede Medlem stiller sig noget skeptisk. Dertil svarede det ærede Medlem fra Ringkøbing, at saaledes kunde man aldeles ikke sige, man maatte netop omvendt sige, at naar vi havde paadraget os alle disse Udgifter, have vi ikke godt Raad til mere. Dertil maa jeg bemærke, at jeg indrømmer, at det er en Parade, der kan bruges, men jeg havde nødig set, at det ærede Medlem brugte den. For hvis den passer, vil det sige, at den Regering, hvis højeste Opgave det har været at faa løst Forsvarssagen, den Regering, som det ærede Medlem stod i Spidsen for, har ført en Finanspolitik af en saadan Art, at det ikke vil kunne lykkes at faa Forsvarets Forsvarlighed saaledes, som det bør være, at dette altsaa er hindret ved, at den finansielle Ledelse har været af den Art, at der ikke kan blive noget tilovers til at gøre Forsvarligheden saa god som mulig. Medens jeg derfor indrømmer, at denne Parade kan bruges, havde jeg unægtelig helst set en anden bruge den.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing kom endvidere forleden Dag med en Ytring om, at naar man skulde naa til Overenskomst om denne store Sag, saa havde han jo ogsaa tænkt sig, at der skulde bringes Ofre fra forskellig Side, blandt andet havde han tænkt sig, at Højre — da han sagde Højre, blev han afbrudt, og da han saa sagde Landstinget, blev han atter afbrudt — skulde bringe det Offer, som bestaar i at opgive Landbefæstningen om København. Jeg beklager denne Udtalelse, fordi, naar der nu en Gang er Enighed om — i alt Fald Enighed mellem Forsvarsvenner om —, at denne Sag skal behandles uden partipolitiske Hensyn,

saa skulde det ikke gerne være det ene eller det andet Parti, der sagdes at skulle bringe Ofre i en eller anden Retning. Kravet om Københavns Sikring mod Landsiden er ikke noget, som Højre eller Landstinget har som deres særlige Krav, idet mange udenfor Højre have det samme Standpunkt og ogsaa mange indenfor Venstre. Det er desuden Regeringens Standpunkt, det er alle sagkyndiges Standpunkt, det er Vestres første Krigsministers Standpunkt, det er den historiske Erfarings Standpunkt. Det vil altsaa i Virkeligheden sige, at et Offer paa dette Punkt i sidste Instans i Virkeligheden ikke bliver et Offer fra Højres eller et Offer fra Landstingets Side, men det bliver et Offer fra *Forsvarligheden* af den Ordning, som vi skulle have. Det synes jeg for Resten ogsaa fremgaar af det ærede Medlems egne Udtalelser. Naar han anbefaler nye Kystforter, og han siger, at den nuværende Landbefæstning omkring København skal ligge en 8—16 Aar, tyder det dog paa, at han ogsaa selv skulde ofre noget, hvis Københavns Sikring fra Landsiden skulde opgives.

I det hele taget vil jeg sige, at Forsvarstilhængerne indbyrdes tidligere have diskuteret, om Fæstningen København skal være en Fæstning med Hul i eller en Fæstning uden Hul. Det er man nu kommen bort fra. Nu er man naaet dertil, at Hullet skal dækkes; derom ere ogsaa den højtærede Regering og det ærede Medlem fra Ringkøbing enige. Spørgsmaalet er da nu kun: Paa hvilken *teknisk* Maade skal dette Hul dækkes? Her staar den højtærede Forsvarsminister med et Forslag om nogle fremskudte Stillinger og den nuværende Landbefæstnings Henligger i 8 Aar, medens det ærede Medlem fra Ringkøbing staar med et Par nye Kystforter og den nuværende Landbefæstnings Henligger i 8—16 Aar.

Jeg synes, der skal en utrolig Opgaaen i Partiforholdene til for at have den Opfattelse, at den Strid, der her føres, er af den Art, at den kan pustes op til noget virkeligt. Det forekommer mig, at det bliver mere og mere en Strid om Kejserens Skæg. Det er dog kun en Strid om rent tekniske Ting, om, hvorvidt den Dækning, som man er enig om *skal* være, skal foretages paa den ene eller anden tekniske Maade. Det, forekommer mig, er en højst mærkelig Diskussion. Jeg tror, det er ejendommeligt for vort Land, og at det ikke vilde kunne finde Sted i noget som helst andet Land i Verden, at store ud-